

TELEFOANE Direcția Administrația 4-85.82
 Redacția 4-84.34

ABONAMENTE:

Comune urbane	1 an Lei 700	Comune rurale	1 an Lei 500
	6 luni " 350		6 luni " 250
	3 luni " 175		3 luni " 125

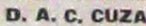
de TOMA VLADESCU

MIRCEA VLĂDESCU

mircea, aici e unul din cele mai frumoase literari, adică marele om de care vorbim. Că C. Cusa a înțeles că omorările sunt o fără «NOARE»... Le-a urit! Și cum ești înaintat în vârstă — băgați de seamă ad e numai octogenari! — cu atât te urăște mai mult.

Dar a subit în schimb «NOAREA, la singular», așa cum li plăcea lui Peguy, a iubit-o ca pe o amantă de care nu s'a mai despărțit. A iubit-o, gelos. A iubit-o singur! A iubit-o în sfârșit atâta, încât, odată mai mult, este paradoxal că o putut trăi între oameni. Cine n'a încercat ad i-o fure, ad i-o pățeze, ad i-o cumpere chiar? Oamenii nu

libertății...

A. C. Cuza
și femeea...

Întorcându-se apoi, cu un gest care comandă tăcere, A. C. Cuza explică celor simpli, cari n'ar fi putut să priceapă... Se exaltă zădărnice, dar cum, cu adevărat, e serios,

— În cele mai grele cazuri d-lor, n'am găsit altă consolă decât femeea... În viață, ea e copilul, e cândore, e puritate... e delicios de naivă. Este... o panglică. Are atâtea culori! Și e atât de fantezică... Viața e grațioasă

A. C. Cuza râde...
— Doar e un copil... Cum să-
pui mintea cu el! Cum s'o pro-
cepi atât de puţin! Dacă te-a în-
selat — ei bine... înseamnă că
dă-i ai căzut rău... *Vous êtes ma-
tombé!* Dar ce nu a fost vinova-
tă nici un minut. Tot ce a făcut
eu — c'est par amour qu'elle l'a
fait... — Si A. C. Cuza râde din

Am fost solicitat acum oreo de ani să spun câteva puncte de contact între A. C. Cuza și Chan

les Maurras. Si într-o după amia-
ză la Fundația Carol îmi amia-
torez că am evocat cu emoție pe
Maurras așa cum l-am văzut
transfigurat de frumusețea Arle-
sieneilor din Midi, aplecat pe

părul și sânul lor, atent, — cum le
asculta răsuflând. — Charles Maur-
ras care pe o plajă, în fața unei
tinere fețe înecate de soare, și
facut să tacă toate discuțiile, că
să spună, el, numai atât:

— Cete fille, c'est l'honneur
du monde...

Și într-adevăr, dela acest cântec
născut poet din Midi, — n'au
mai auzit un mai înalt sens al
femeii, chipul ei pictat ideal; ei
mai adâncă înțelegere și iubire
până la A. C. Cuza, — acest om
pe care-l credem bătrân...

Această pasiune a lui A. C.
Cuza însă, această obsesie — atât
de lucidă, — nu ni se pare într-
devar semnul unei nedreptite poe-
zii și primăvara mereu răscolită
unei iremediabile tinereți?

Iată-l pe A. C. Cuza tot timpul

(Continuare în pag. 3-a)

IN LUMEA LUI, ÎNTR-UN TINER...

(continuare in pag. 3-a)

